

IBDIS | We know
books

KRISTIN
HANNAH

Insula luminii

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA FLORESCU

LITERA
București

Capitolul 1

Plouase pe seară. În beznă totală, străzile din Seattle se întindeau ca niște fâșii de oglindă printre zgârie-norii cenușii și lucitori.

Revoluția internetului schimbase acest oraș tăcut și, chiar și după ce apusese soarele, zdrăngănitul, ciocănitul și zgomotele construcției se instalau într-un ritm constant. Clădirile parcă răsăreau peste noapte, înălțându-se din ce în ce mai sus înspre cerul acoperit. Copii cu păr mov, cercei în nas și haine rupte țâșneau prin centru în Ferrari nou-nouțe, de un roșu strălucitor.

Într-un colț din noul cartier la modă din Belltown se afla izolată o structură micuță din lemn. Fusese construită în urmă cu mai bine de o sută de ani, când doar câțiva oameni voiseră să locuiască atât de departe de inima orașului.

Proprietarilor postului de radio KJZZ nu le-a păsat că nu se mai potriveau în această zonă șic. Difuzaseră din locul acela de cincizeci de ani. Deveniseră dintr-un post de radio local și amărât cel mai cunoscut din Washington. Unul dintre motivele succesului era Nora Bridge, cea mai nouă senzație din lumea undelor radio.

Deși emisiunea ei, *Vindecare spirituală cu Nora*, fusese difuzată la nivel național mai puțin de un an, devenise un succes în toată regula. Sponsorii și afiliații nu mai pridideau să scrie cecuri suficient de repede, iar coloana ei de sfaturi cu publicare săptămânală

la ziar, „Nora știe cel mai bine“, nu fusese nicicând mai populară. Apăruse în peste 2 600 de ziare din întreaga țară.

Nora își începuse cariera dând sfaturi de gospodărie la un mic ziar din oraș, însă munca grea și o viziune puternică o ridicaseră pe scara ierarhică. Femeile din Seattle fuseseră primele care îi descoperiseră combinația unică dintre pasiune și moralitate; iar restul țării le-a urmat cât de curând.

Recenzorii susțineau că reușea să găsească o soluție pentru orice conflict emoțional; cel mai adesea pomeneau de puritatea inimii ei. Doar că se înșelau. Tocmai impuritatea din inima ei îi adusese succesul. Era o femeie obișnuită care făcuse niște greșeli neobișnuite. Înțelegea astfel fiecare nuanță a nevoii și a pierderii. Nu a existat niciodată o clipă, nici măcar una, în care să nu-și amintească tot ceea ce pierduse. La ce dăduse cu piciorul. În fiecare seară, își revărsa regretele la microfon și, din acel izvor de tristețe, găsea compasiune. Își gestionase cariera cu o precizie de laser, hrănind cu grijă presa cu întâmplări savuroase din trecutul ei. Chiar și săptămâna trecută, când cei de la revista *People* o puseseră pe copertă, nu existase nici o poveste care să-i investigheze viața. Își acoperise bine urmele. Fanii ei știau că e divorțată și că are două fiice. Cum și de ce i se destrămasese familia rămăseseră, din fericire, niște întrebări personale.

În seara asta, Nora era în direct. Își trăsesese scaunul cu rotile mai aproape de microfon și își aranjase căștile. Ecranul unui calculator îi arăta lista apelanților în așteptare. A accesat linia doi, în dreptul căreia scria: *Marge/mama – probleme cu fiica*.

– Bună și bine te-am găsit, Marge! Ești în direct cu Nora Bridge. Ce te preocupă în această seară?

– Bună... Nora?

Vocea apelantei părea ezitantă, puțin speriată chiar să se audă în direct după ce așteptase mai bine de o oră.

Nora a zâmbit, cu toate că numai producătorul ei o putea vedea. Fanii ei, aflase, se simțeau deseori anxioși. Și-a coborât vocea, îndulcind-o:

- Cum te pot ajuta, draga mea prietenă?
- Am niște probleme cu fiica mea, Suki.

Accentul apelantei o trăda ca fiind din Vestul Mijlociu.

– Câți ani are Suki, Marge?

– Împlinește șaiszeci și șapte în noiembrie.

Nora a râs.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, n-ai zice, Marge?

– Nu între mame și fiice. Suki a început să-mi scoată peri albe de când aveam treizeci de ani. Acum arăt precum Colonelul Sanders.

Râsetul Norei a fost mai domol de data aceasta. La patruzeci și nouă de ani, deja nu mai găsea părul grizonant drept un subiect amuzant.

– Așadar, Marge, care e problema cu Suki?

– Ei bine, a început Marge pufnind, săptămâna trecută a fost într-una dintre croazierele acelea pentru oameni singuri – știi tu, cele în care poartă toți cămăși cu motive hawaiiene și beau cocktailuri mov? În fine, astăzi mi-a zis că se căsătorește încă o dată cu un bărbat pe care l-a întâlnit pe vas. La vârsta *ei*!

A pufnit din nou, făcând o scurtă pauză.

– Știi că și-ar fi dorit să mă bucur pentru ea, dar cum aș fi putut? Suki este o flușturatică. Eu și Tommy suntem căsătoriți de șaptezeci de ani.

Nora a cumpănit cum să răspundă. Evident, Marge știa că ea și Suki nu mai erau tinere și că timpul se pricepe de minune să-ți facă praf și pulbere până și cele mai bune intenții. Nu avea rost să fie sentimentală și să pomenească despre asta. Așa că, în schimb, a întrebat:

– Îți iubești fiica?

– Dintotdeauna am iubit-o, a răspuns Marge, suspinând ușor. Nu știi cum e, Nora, să-ți iubești fiica atât de mult... și să o vezi cum nu mai are nevoie de tine. Dacă se mărită cu bărbatul ăla și mă uită?

Nora a închis ochii și și-a eliberat mintea. Învățase trucul ăsta în urmă cu mulți ani; ascultătorii spuneau mereu lucruri care o atingeau fix în inima propriei dureri. Învățase să lasă asta deoparte.

– Orice mamă se teme de asta, Marge. Singura cale de a-ți avea copiii aproape este să le dai drumul. Las-o pe Suki să ia cu ea dragostea pe care o are pentru tine, lasă dragostea să fie ca un far ce

va străluci mereu în casa unde a crescut. Dacă va avea o astfel de putere, Suki nu va fi niciodată prea departe.

Marge a suspinat încetișor.

– Aș putea s-o sun... s-o întreb dacă nu vrea să vină cu iubitul ei la cină.

– Ar fi un început grozav! Noroc bun, Marge! Fii sigură pe tine și dă-ne de știre de cum evoluează lucrurile.

Și-a dres glasul și a închis.

– Haideți, oameni buni, a spus la microfon, haideți să o ajutăm pe Marge! Știu că mulți dintre voi aveți lucruri de reparat în propria familie. Sunați-i! Eu și Marge suntem aici să vă reamintim că iubirea nu este atât de fragilă cum pare uneori.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, urmărind cum apelurile încep să se înmulțească. Problemele cu părinții erau mereu un subiect popular – în special problemele mamă-fiică. Pe ecranul de lângă cotul ei a văzut cuvintele: *linia patru/probleme cu fiica vitregă/Ginny*.

A preluat apelul de pe linia patru.

– Bună și bine te-am găsit, Ginny! Ești în direct cu Nora Bridge.

– Um, bună. Îți ador emisiunea.

– Mulțumesc, Ginny. Cum stau lucrurile în familia ta?

În următoarele două ore și treisprezece minute, Nora și-a pus inima pe tavă pentru ascultătorii săi. Nu pretindea niciodată că ar deține toate răspunsurile, nici că ar fi un substitut pentru doctorii sau terapeuții de familie. În schimb, încerca să le ofere prietenia ei acelor oameni obișnuiți și îngrijorați pe care nu-i întâlneau niciodată.

Și, așa cum îi era obiceiul, după ce emisiunea s-a sfârșit, s-a întors la birou. Acolo, și-a luat răgazul să le scrie personal mesaje de mulțumire acelor apelanți care fuseseră dispuși să-și lase adresa producătorului emisiunii. Mereu făcea asta cu mâna ei; nici o secretară nu copiasse vreodată semnătura Norei. Era un lucru mărunț, însă Nora credea cu strășnicie în el. Oricine care fusese suficient de curajos încât să ceară în mod public sfaturi de la Nora merita un mesaj de mulțumire personal.

Când a terminat, se făcuse deja târziu.

Și-a luat servieta de la Fendi și s-a grăbit la mașină. Din fericire, erau doar câțiva kilometri până la spital. A lăsat mașina în parcare subterană, de unde a ieșit într-un hol luminat artificial.

Trecuse programul orelor de vizită, însă acesta era un mic spital privat, iar Nora îl vizitase cu regularitate – în fiecare sâmbătă și în fiecare marți în ultima lună – încât anumite reguli puteau fi încălcate pentru a se potrivi cu programul ei încărcat. Nu strica deloc că era o celebritate locală, nici că asistentelor le plăcea la nebunie emisiunea ei radiofonică.

A zâmbit și a salutat cu un gest din mână chipurile familiare, pe măsură ce traversa coridorul înspre salonul lui Eric. Dinaintea ușii lui închise s-a oprit și a așteptat să-și vină în fire.

Cu toate că-l vedea des, nu era niciodată ușor. Eric Sloan era ca fiul pe care nu avea să-l aibă niciodată și era de nesuportat să-l vadă cum se luptă cu cancerul. Însă nu o avea decât pe Nora. Mama și tatăl lui Eric îl abandonaseră de mult, incapabili să-i accepte alegerile de viață, iar iubitul său frate mai mic, Dean, rareori își făcea timp să-l viziteze.

A deschis ușa de la salonul lui și a văzut că dormea. Stătea întins în pat, cu capul întors spre fereastră. Un pled multicolor, împletit de Nora cu mâinile ei, era înfășurat în jurul trupului său împușinat.

Cu părul care îi căzuse aproape complet, cu obrajii scobiți și cu gura deschisă, arăta ca un bătrân frânt. Și nici măcar nu-și sărbătorise încă cea de-a treizeci și una aniversare.

Preț de o clipă, i s-a părut că îl vede pentru prima oară. De parcă... cu toate că urmărise zilnic cum i se deteriorează sănătatea, nu văzuse acest lucru cu adevărat, iar acum îi apăruse pe neașteptate în față, îi furase chipul prietenului ei în timp ce ea se prefăcea prostește că totul avea să fie în regulă.

Însă nu avea să fie așa. Chiar acum, în acest moment, a înțeles ce tot încercase el să îi spună, iar suferința – pe care reușise să o înmagazineze în pătrate mici, consumabile – amenința să o copleșească. Într-o singură clipă a trecut de la speranță la... lipsa ei. Iar dacă lipsa speranței o rănea într-atât, cum putea el s-o îndure?

S-a dus la el și l-a mângâiat ușor pe creștetul golaș. Cele câteva șuvițe subțiri de păr, delicate precum pânza de păianjen, îi atingeau ușor degetele.

A deschis ochii, clipind somnoros înspre ea, încercând să îi adreseze un zâmbet șmecheresc, care aproape i-a reușit.

– Am vești proaste și vești bune, i-a zis el.

L-a atins pe umăr și atunci a simțit cât de fragil e. Atât de diferit față de băiatul înalt, cu coama de păr negru, care o ajutase să-și ducă în casă cumpărăturile...

Vocea i-a ieșit puțin sugrumată când a întrebat cu voioșie:

– Care sunt veștile bune?

– Gata cu tratamentele.

Ea l-a strâns de umăr prea tare; oasele i s-au mișcat ușor, ca la păsări, iar ea i-a dat imediat drumul.

– Și care sunt veștile proaste?

El a rămas cu privirea ațintită asupra ei:

– Gata cu tratamentele. A făcut o pauză, apoi: A fost ideea doctorului Calomel.

Ea a încuviințat simplu din cap, dorindu-și să găsească ceva profund de zis, doar că totul fusese deja spus între ei în ultimele unsprezece luni de la diagnosticul lui. Petrecuseră zeci de nopți vorbind despre și pe lângă acest moment. Ba chiar se crezuse pregătită pentru el – pentru acest început al sfârșitului – însă acum își dădea seama de propria naivitate. Nu aveai cum să fii „pregătit“ pentru moarte, cu atât mai puțin pentru moartea unui tânăr la care țineai.

Și totuși, înțelegea. Văzuse în ultima vreme cum cancerul îl acaparase din ce în ce mai mult.

El a închis ochii, iar ea s-a întrebat dacă își amintea de bărbatul sănătos și viguros care fusese cândva, de băiatul cu răsul puternic... de profesorul atât de iubit de studenții săi... ori dacă își aducea aminte de partenerul său, Charlie, care, cu câțiva ani în urmă, se aflase și el pe un pat de spital, luptând și pierzând bătălia împotriva infecției cu HIV...

În cele din urmă, și-a ridicat privirea spre ea; încercarea lui de a-i zâmbi a făcut-o să-i dea lacrimile. În acea secundă, a văzut

frânturi din toată viața lui. Și l-a închipuit la opt ani, stând la masa din bucătărie, mâncând cereale Lucky Charms, un băiețel cu părul vâlvoi, cu pistrui, genunchi bandajați și urechi clăpăuge.

– Mă duc acasă, a spus el încetșor. Se ocupă cei de la spital...

– Asta e super, a zis pe o voce îngroșată, zâmbind larg, încercând să pretindă că vorbeau despre unde avea el să locuiască... în loc de unde alesese să moară. Am un avans considerabil cu rubrica din ziar, o să-mi iau liber săptămâna asta, să te vizitez în timpul zilei. Încă mai am de lucru noaptea, dar...

– Mă refeream la insulă. Mă duc *acasă*.

– Ai de gând să-ți suni în sfârșit familia?

Ei îi displăcuse profund hotărârea lui de a-și gestiona boala în privat, însă el rămăsese ferm în această privință. Îi interzisese Norei să spună cuiva și, chiar dacă nu era de acord, nu avusese altă opțiune decât să-i respecte dorințele.

– A, da. Au fost foarte înțelegători cu alte ocazii.

– De data asta nu e la fel cu a le mărturisi orientarea ta, și o știi prea bine. E timpul să-l suni pe Dean. Și pe părinții tăi.

Privirea pe care i-a adresat-o era atât de deznădăjduită, încât ea și-a întors capul.

– Dacă i-aș spune mamei, iar ea tot nu ar veni să mă vadă?

Nora putea înțelege.

Chiar și o fărâcă din speranța aceea ar fi putut să-l facă bucăți acum.

– Măcar sună-ți fratele. Dă-i o șansă.

– O să mă gândesc.

– Atât îți cer, a zis, silindu-se să zâmbească. Dacă poți aștepta până marți, te duc cu mașina...

El i-a atins mâna cu blândete.

– Nu am atâta vreme la dispoziție. Am aranjat să fiu dus cu avionul. Lottie e deja acolo, pregătește casă.

Nu am atâta vreme la dispoziție. Era de infinite ori mai rău să audă cuvintele acelea rostite cu voce tare. A înghițit cu greu:

– Nu cred că ar trebui să fii singur.

– Ajunge.

Vocea lui era caldă, ochii încă și mai calzi, însă ea nu auzise decât umbra vigoriei lui de odinioară. Îi amintea, așa cum era uneori nevoit, că era un adult, un bărbat în toată firea.

– Acum, a continuat el, bătând din palme, zici că suntem dintr-o piesă de-ale lui Ibsen. Hai să vorbim despre altceva. Ți-am ascultat emisiunea din seara asta. Mame și fiice. Mereu te atinge subiectul ăsta.

Și, uite așa, el îi readusese cu picioarele pe pământ. Ca de obicei, era uimită de rezistența lui. Când viața părea prea mare pentru a putea fi înghițită, știa că el reușea să meargă mai departe tăind-o în bucăți mai mici. Lucrurile normale... conversațiile obișnuite erau salvarea lui.

Și-a tras un scaun și s-a așezat.

– Nu știi niciodată ce să spun, iar când ofer un sfat, mă simt de parcă aș fi cea mai mare ipocrită din lume. Cum s-ar simți Marge să afle că nu am mai vorbit cu propria fiică de unsprezece ani?

Eric nu a răspuns la întrebarea ei retorică. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el. Nu încerca niciodată să o aline cu minciuni. Însă o ajuta că exista cineva care să știe cât de dureros e pentru Nora să se gândească la fiica ei cea mică.

– Mă întreb ce face acum.

Era o întrebare recurentă între ei, una în privința căreia speculau la nesfârșit.

Eric a reușit să râdă.

– Când vine vorba de Ruby, poate fi orice, de la a lua prânzul cu Steven Spielberg până la a-și pune un cerchel în limbă.

– Ultima oară când am vorbit cu Caroline mi-a spus că Ruby își vopsise părul albastru, a râs Nora după care a tăcut brusc.

Nu era nimic amuzant.

– Ruby a avut dintotdeauna un păr atât de frumos...

Eric s-a aplecat înainte. Pe chip i-a apărut deodată o expresie de sinceritate.

– Nu e moartă, Nora.

Ea a încuviințat din cap.

– Știi. Încerc de fiecare dată să-mi trag speranța din gândul ăsta.

El a zâmbit larg.

- Acum, scoate tablele. Am chef să te bat măr.

Era abia a doua săptămână din iunie și deja temperaturile ajungeau la 38 de grade. Un val neobișnuit de căldură, după cum anunțaseră la știrile locale, genul de vreme care venea de obicei dinspre sudul Californiei abia pe la mijlocul anului. Căldura îi înnebunea pe oameni. Se trezeau cu cearșafurile umede și se duceau în căutarea unui pahar cu apă, surprinși să descopere, după ce li se limpezea vederea, că în mână aveau în schimb arma ținută ascunsă în bibliotecă. Copiii țipau prin somn și nici măcar dozele de Tylenol lichid nu le puteau răcori pielea febrilă. Prin întreg orașul, păsările se avântau de pe cablurile telefonice, aterizând în grămezi disperate pe peluzele însetate.

Nimeni nu putea dormi pe o astfel de vreme, iar Ruby Bridge nu făcea excepție. Stătea întinsă în pat, cu cearșafurile aruncate pe podea și cu o compresă rece pe frunte. Minutele se scurgeau, fiecare dintre ele un geamăt prins în aparatul de aer condiționat, foșnet și un șuierat care nu făceau decât să împrăștie aerul fierbinte prin jur. Era singură. Iubitul ei, Max, o părăsise cu doar câteva zile înainte. După cinci ani de stat împreună, el plecase din viața ei asemenea unui instalator care terminase o treabă neplăcută. Nu lăsase în urmă decât niște piese de mobilier de proastă calitate și un bilet.

Dragă Ruby,

Nu am vrut să nu te mai iubesc (și nici să mă îndrăgostesc de Angie), dar așa e viața. Știi și tu. Am nevoie să fiu liber. La naiba, oricum știm amândoi că nu m-ai iubit niciodată.

Ai grijă.

Max.

Amuzant era (deși clar nu de râs) că abia dacă-i simțea lipsa. De fapt, nu-i ducea deloc lipsa. Îi lipsea doar ideea de el. Îi lipsea a doua farfurie la masă, celălalt trup din patul care părea că se lărgise în absența lui. În mare parte, îi lipsea să pretindă că e îndrăgostită. Max fusese... o speranță. Întruchiparea fizică

a credinței că putea iubi și că era iubită la rândul ei. Alarma a sunat la șapte dimineața. Ruby s-a dat jos din pat, lăsând în urmă o dâră de transpirație, ca un melc. Tăblia instabilă a patului s-a lovit de perete. Sutienu și chiloții i se lipeau de trupul umed. S-a întins după paharul cu apă de lângă pat și l-a presat între sâni, apoi s-a dus la baie, unde a făcut un duș călâi. A transpirat la loc înainte să apuce să se ștergă măcar. Oftând extenuată, s-a dus în bucătărie ca să pună de cafea. Și-a turnat o cană, adăugând o cantitate generoasă de frișcă. Niște bucăți mari și albe au început numaidecât să plutească la suprafață, formând o cruce.

O altă femeie ar fi crezut pur și simplu că frișca era stricată, însă Ruby știa mai bine: era un semn. De parcă ar fi avut nevoie de magie ca să-i spună că e prinsă în ciclul de centrifugare al vieții ei. A vărsat-o în chiuvetă și s-a dus înapoi în dormitor, strângând de pe podea pantalonii din poliester pătați de grăsime și bluza albă din bumbac. Transpirând, cu o durere de cap și cu o disperată nevoie de cafea, s-a îmbrăcat și a ieșit în căldura înăbușitoare.

A coborât scările până la mașina ei, un Volkswagen Bug din 1970. După câteva încercări, motorul a pornit, iar Ruby s-a îndreptat spre Irma's Hash House, restaurantul din Venice Beach unde lucra de aproape trei ani. Nu intenționase niciodată să rămână chelneriță; slujba trebuia să fie una temporară, ceva cu care să-și plătească facturile până când avea să se pună pe picioare, până când ar fi făcut furori la vreunul dintre cluburile de comedie locale, ar fi primit o invitație la emisiunea lui Leno¹ și – în sfârșit – i-ar fi fost oferit propriul serial, intitulat, firește, *Ruby!* Și-l închipuise mereu cu semnul exclamării, întocmai ca unul dintre acele spectacole din Vegas pe care bunica ei le adora.

Dar la douăzeci și șapte de ani nu mai era tânără. După aproape un deceniu în care încercase să pătrundă pe scena comediei, de-acum începea să fie „prea bătrână”. Toată lumea știa că dacă nu reușea să te afirmi până la treizeci de ani, erai istorie. Iar Ruby începea să creadă că ar trebui să înceapă să adune pietrele prețioase.

¹ *The Tonight Show with Jay Leno*